

[Arne Bjerregaard.]

under statsministerens forsæde, idet jeg ikke så ham i disse forhandlinger. Men jeg vil vove at påstå, at jeg har været med til samtlige forhandlinger før valget både under statsministerens forsæde og under enkeltforhandlinger, der har været om disse forslag, de såkaldte 4 klumper. Her må jeg nok sige til hr. Bernhard Baunsgaard, hvad statsministeren sagde før valget – det er beklageligt, at man skal blive ved med at gentage sligt – at vi skipper råenergiavgiften til fordel for andre afgifter, idet vi ikke ønsker skiftende flertal, men et fast flertal sammen med de konservative, hvilket jo også klart er fremgået af regeringsbladet Aktuelt, hvor netop nye afgifter blev fremført.

Endelig forekommer det mig også bemærkelsesværdigt, at de herrer Baunsgaard, som i december ikke ville vedkende sig deres forhandlers skriftlige aftale, nu synes – den ene af dem i alt fald – at de er berettiget til at hærcele over andre. Jeg synes jo nok efter dette, at man skulle træde lidt varsomt. Når regeringen har tævet løs på os – jeg havde nær sagt den ganske dag og før denne dag – også med hensyn til disse ting, må jeg nok også sige, at jeg finder det bemærkelsesværdigt, at man derfra skal høre sådan noget, efter at vi i december havde en skriftlig aftale, som regeringen brød, fordi man først skulle hen og spørge LO, om man måtte indgå den. Man kunne ikke vedkende sig sin aftale. Jeg synes jo nok, man skulle gå lidt mere forsigtigt med dørene.

Endelig må jeg erindre de radikale om, at de ikke var så bange for at bryde en boligaftale, hvis de kunne få forligsaftalen igennem før valget.

At regeringen tæver løs på os, ja, det forstår jeg efter valgets tale. Det minder mig om børn, der er rykket op i 10. klasse og pludselig ser sig som de mægtige. Nu skal vi sandelig vise os over for oversidderne i 5. klasse.

Andre partier har før vundet en pyrrhusejr, og jeg vil håbe for socialdemokratiets egen skyld, at det, når det er kommet lidt længere hen i 10. klasses historiebog, får lidt mere historisk erkendelse, ligesom jeg håber, at en sandhedserkendelse af udtalelserne før forhandlingerne også vil komme til udtryk. Hermed være ikke sagt, at vi ikke på dette område vil samarbejde, og heller ikke sagt, at vi ikke på andre områder vil samarbejde, men man må forlange en vis pli, hvis man vil have os andre til at medvirke til samarbejdet. Og jeg tror ikke,

statsministeren og andre kan tilbagevise, at jeg på alle områder har været villig til fordomsfrit at arbejde for, at klimaet skulle forbedres i dette folketing. Derfor synes jeg, at det er, jeg vil ikke sige utilgiveligt, men det er uheldigt, vi begynder dette folketingsår med at beskyldte hinanden for forligsbrud.

Lad os da sige: nu har vi et folketing, og vi har brug for et samarbejde, hvis tingene skal lykkes. Og med dette skal jeg også over, jeg havde nær sagt disse elendige afgifter, række en hånd ud til videre samarbejde om fornuftige løsninger, også om finanspolitiske stramminger i fremtiden. Jeg skal da så sige, hvis man ellers har den samme opfattelse fra anden side, at jeg skal ikke tilgive syv gange, men syv gange halvfjerdsindstve gange, for at vi kan få noget fornuftigt ud af dette i stedet for at tæve løs på hinanden.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil næsten have lov til at citere Storm P., der siger: det er pudsigt, når man betænker, hvor relativt få ord sproget indeholder, at der kan siges så meget sludder.

Har hr. Arne Bjerregaard da fuldstændig glemt, at valget blev udskrevet, fordi man ikke ville bryde boligforliget? Hvad er det så for noget at stå og sige heroppe? Hvad er det for noget at stå og bebrejde mig, at jeg tog forbehold i god tid angående det, vi lavede i december, og at den radikale forhandler meddelte det videre? At hr. Arne Bjerregaard ikke har opfattet det, kan ikke være min skyld. Jeg er ikke i tvivl om efter hr. Arne Bjerregaards ringe opfattelsesevne – når han ikke engang har begrebet grunden til valgets udskrivelse – hvor skylden ligger.

Men det er jo en kendt sag, at når man slår ned i en flok, så råber den op, som bliver ramt. Jeg har aldrig oplevet før, som jeg sagde i min indledning, en løben fra forlig i den grad. Og jeg havde aldrig ventet, før jeg oplevede det den anden dag, at træffe kristeligt folkeparti på linje med centrum-demokraterne i at løbe fra faste aftaler.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må dertil sige, at hr. Bernhard Baunsgaard nok må konfronteres med sine forhandlinger under forliget i december, med hvad der blev udtalt på daværende tidspunkt. Der blev